

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Petra Sedláka, PhD. ve věci

žalobce: **AGEL Trade s. r. o.**
sídlem U Spalovny 4582/17, Prostějov
zastoupený Grant Thornton Tax & Accounting s. r. o.
sídlem Pujmanové 1753/10a, Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5177/22/5200-11432-709409,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5177/22/5200-11432-709409, se ruší a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám Grant Thornton Tax & Accounting s. r. o. sídlem Pujmanové 1753/10a, Praha 4, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 21822/21/4232-22791-800375.
2. Daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce uspokojivě nedoložil část nákladů za služby – zajištění, zpracování a umístění reklamy od dodavatele PAMBROKE media, s.r.o. (PAMBROKE), a to ve výši rozdílu mezi cenou sjednanou a cenou obvyklou dle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 ZDP. Daňové orgány měly za prokázané, že obchodní vztah žalobce a PAMBROKE probíhal za podmínek v obchodní praxi neobvyklých, nelogických a při deklarovaném účelu značně nevýhodných, aniž by navýšení ceny bylo podloženo konkrétní přidanou hodnotou.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce namítá, že daňové orgány neprokázaly splnění ani jedné ze dvou obligatorních podmínek pro aplikaci § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, jednak tedy že byla smlouva uzavřena mezi jinak spojenými osobami ve smyslu zmíněného ustanovení, a jednak rozdíl mezi cenou sjednanou a cenou, která by byla sjednána mezi nezávislými (nespojenými) osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. Přitom právě daňové orgány ohledně splnění těchto podmínek tíží důkazní břemeno.
4. Daňové orgány v rozporu se zákonem a soudní judikaturou „přetočily“ stanovenou posloupnost zákonných podmínek, neboť věc posoudily tak, že pokud je odměna sjednaná za poskytnuté reklamy vzhledem k poměrům na trhu významně vyšší a pokud její navýšení není uspokojivě odůvodněno, pak na tyto osoby zákon pohlíží jako na osoby jinak spojené. Tato nelogická úvaha pak stavěla žalobce do pozice, kdy to byl naopak on, kdo měl paradoxně prokazovat, že nevytvořil právní vztah za účelem snížení základu daně, a že tedy není jinak spojenou osobou. Žalobce má za to, že se jedná o nezákonné přenášení důkazního břemene. Nezákonnost tohoto výkladu potvrdil též Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 18. 8. 2021 č. j. 1 Afs 109/2021 – 67. Žalobce odmítá, že by vytvořil právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.
5. Pokud jde o stanovení ceny obvyklé, žalobce vyvrátil závěry žalovaného znaleckým posudkem. S tím se žalovaný řádně nevypořádal. Žalovaný formuluje nepodložené pochybnosti, aniž by vyslechl znalce, který by tím mohl tvrzené nejasnosti a pochybnosti vysvětlit. Rovněž žalovaný nenechal zpracovat revizní posudek. Takový postup odporuje konstantní judikatuře. Namísto toho žalovaný vznáší nepodložené výhrady proti znaleckému posudku a účelově polemizuje s názory znalce, který má na rozdíl od žalovaného odbornou kvalifikaci a dlouholetou praxi v oboru marketingu, propagace a reklamy. Žalovaný takovým postupem porušuje ústavní právo žalobce na spravedlivý proces, neboť odmítáním důkazních prostředků mu znemožňuje účinnou obranu v daňovém řízení. Samotný výpočet ceny obvyklé daňovými orgány potom trpí četnými vadami.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

6. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrává na svém právním názoru. Podrobně se vypořádává s jednotlivými žalobními námitkami, aniž by jakoukoli shledal důvodnou.
8. Žalovaný navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl. Žalovaný na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Klíčovým v souzené věci je výklad § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP, konkrétně zodpovězení otázky, zda žalobce a dodavatel reklamy byli v rozhodném období „jinak spojenými osobami“, jakož i otázky, zda se cena za reklamu mezi nimi sjednaná lišila od cen, které by byly v běžných obchodních vztazích za stejných či obdobných podmínek sjednány mezi „nespojenými osobami“.
12. Zdejší soud si je současně vědom toho, že výklad uvedeného ustanovení je judikaturou správních soudů stále postupně precizován. Zdejší soud při posouzení věci vycházel z východisek uvedených v recentním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 7 Afs 207/2020 – 53
13. Ustanovení § 23 odst. 7 ZDP upravuje tzv. pravidlo tržního odstupu. Podle něj platí, že liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými (od 1. 1. 2014 nespojenými) osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, je namístě upravit základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl. Uvedené ustanovení dále definuje spojené osoby jako a) osoby přímo či nepřímo kapitálově spojené [písm. a)] a b) jinak spojené osoby [písm. b)]. Do kategorie jinak spojených osob zahrnuje osoby spojené personálně či rozhodujícím vlivem [písm. b) body 1 až 4] a dále osoby, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty [písm. b) bod 5]. Právě do této kategorie spadá podle daňových orgánů nyní posuzovaná věc.
14. Citované ustanovení vyžaduje, aby správce daně prokázal existenci spojených osob, jakož i odlišnost cen mezi nimi sjednaných od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích, a aby dal daňovému subjektu možnost případně zjištěný rozdíl uspokojivě doložit.
15. Zatímco v případech uvedených pod písm. a) a b) body 1 až 4 budou o existenci spojených osob svědčit objektivně doložitelné skutečnosti mimo sféru konkrétních obchodních vztahů (existence příslušného podílu na kapitálu nebo hlasovacích právech, personálního propojení či rozhodujícího vlivu), v případě písm. b) bodu 5 je situace jiná. Zákon definuje tuto Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

kategorii spojených osob pomocí dvou podmínek: 1) vytvoření právního vztahu a současně 2) účelem tohoto právního vztahu je převážně snížení základu daně (alternativně zvýšení daňové ztráty). V praxi nebude zřejmě činit větší potíže prokázat vytvoření (existenci) samotného právního vztahu mezi určitými osobami, pakliže si tyto osoby navzájem poskytnou nějaké plnění, notabene uzavřely-li k tomu písemnou smlouvu.

16. To, co může být v praxi složitější, je prokázat zákonem definovaný účel tohoto vztahu. V této souvislosti je nutno odmítnout určité směšování účelu a úmyslu. Zákon není koncipován tak, že by dané osoby musely vytvořit právní vztah s úmyslem snížit základ daně, ale převážně za tímto účelem. Byl-li však právní vztah stranami založen za účelem snížení základu daně, bude z okolností jeho založení a naplňování obvykle patrný i záměr (úmysl, vůle) stran či aspoň jedné z nich základ daně snížit. Samotný úmysl však není zákonnou podmínkou, jež musí být k závěru o existenci vztahu podle § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP prokázána. Povinností správce daně tak není prokázat subjektivní vnitřní vztah daňového poplatníka k jeho jednání a následku, nýbrž to, že tímto jednáním je objektivně sledován převážně daňově optimalizační cíl vzhledem k výši základu daně. Zpravidla pak bude možné na takový účel konkrétního právního vztahu usuzovat pouze na základě nepřímých důkazů.
17. Má-li přitom účel vztahu převážně spočívat ve snížení základu daně, je zřejmé že zákonodárce v tomto případě definici spojených osob skutečně materiálně provázal s cenou plnění. Základem daně je podle § 23 odst. 1 ZDP stručně řečeno rozdíl, o který příjmy převyšují náklady. Jeho snížení lze tedy dosáhnout buďto zvýšením nákladů, nebo snížením výnosů. V obou případech tak bude hrát zásadní roli pro snížení základu daně výše plnění, které do něj vstupuje. Ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP přitom cílí na situace, kdy je základ daně takto „optimalizován“ v podstatě umělými položkami (zbožím či službami), které z hlediska poplatníka nemají (respektive převážně nemají) ekonomickou hodnotu primárně pro rozvíjení jeho podnikání, nýbrž pro snížení jeho daňové zátěže. Tímto způsobem tedy vstupuje do definice jinak spojených osob podle § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP nutně také cena plnění. Funguje zde proto určitá prostupnost mezi oběma podmínkami, které správce daně prokazuje – existenci spojených osob a odlišnost sjednaných cen. Z popsaných důvodů nelze prokazování obou těchto podmínek oddělit do té míry, že by každou z nich prokazovaly rozdílné skutečnosti.
18. Obecný závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2021, č. j. 1 Afs 109/2021 – 67, podle něhož první a druhou podmínku pro doměření daně podle § 23 odst. 7 ZDP nelze směšovat, neboť ze samotného navýšení ceny nelze bez dalšího usuzovat na propojenost dotčených daňových subjektů, je třeba vnímat optikou posuzované specifické situace – v tamní věci žalovaný a krajský soud přistupovali k aplikaci § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP tak, že obě podmínky fakticky splývaly, tedy je v podstatě redukovali na podmínku jednu, a to rozdíl mezi cenou sjednanou a cenou „běžnou“. Právě proto kasační soud zdůrazňoval, že se jedná o dvě samostatné podmínky.
19. Platí tedy, že k naplnění definice jinak spojených osob podle písm. b) bodu 5 nepostačuje jen zjištění ceny plnění a její (byť významné) odchylky od ceny běžné. Tuto myšlenku ostatně již Nejvyšší správní soud formuloval i ve zmíněném rozsudku č. j. 1 Afs 109/2021 – 67, body 39 a 40. Zde zdůraznil, že *„[d]aňový subjekt má širokou smluvní volnost ohledně toho, s kým a za jakých podmínek (tedy i za jakou cenu) zboží či službu zakoupí. Jakkoliv to neznamená, že je povinností státu uznat každý výdaj (v libovolné výši) jako daňově účinný, daňovým orgánům*
Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

zásadně nepřisluší posuzovat, zda nepřesahuje cenu obvyklou, ale při zjišťování, zda se jedná o daňově uznatelný výdaj, pouze zjišťuje, zda byl vynaložen za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů (§ 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů). S tím, může souviset rovněž hodnocení přiměřenosti výdaje, což je však kategorie podstatně benevolentnější než srovnání s cenou obvyklou, které zákon vyžaduje v případě ceny sjednané mezi spojenými osobami. Je tomu tak proto, že v případě jinak spojených osob podle § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 zákona o daních z příjmů se již předpokládá zainteresovanost účastníků obchodního vztahu spočívající v nedovolené optimalizaci daně (tento předpoklad je obsažený již v hypotéze právní normy), pročež je následně na daňovém subjektu, aby jej vyvrátil, tj. racionálně vysvětlil odlišnost ceny od ceny obvyklé (viz poslední bod algoritmu).“

20. Zjištění neobvykle vysoké (přemrštěné) ceny v konkrétním právním vztahu je proto nutné provázat s dalšími okolnostmi konkrétní věci, v jejichž souhrnu teprve bude možné spolehlivě usuzovat na to, že převažujícím účelem transakce objektivně viděno nebylo samotné pořízení plnění ve smyslu uspokojení určité hospodářské potřeby (strategie) daného poplatníka, nýbrž že samotné plnění bylo pouze doprovodným (nutným, vedlejším) účelem transakce, neboť jejím převažujícím účelem bylo právě snížit prostřednictvím daného nákupu daňovou zátěž. Zákonodárce v tomto ustanovení reflektuje jednu z nosných myšlenek ZDP, tedy že jakkoliv je volbou poplatníka, jaké částky a za co vynakládá, stát automaticky neuznává jako daňový náklad jakýkoliv uskutečněný výdaj, ale reguluje, co a případně kolik je možné zahrnout do základu daně, zde konkrétně kritériem elementární hospodářské racionality vynaloženého výdaje.
21. Aby mohl být učiněn spolehlivý závěr o tom, zda jednáním poplatníka byla z objektivního hlediska převážně plněna konkrétní hospodářská potřeba, nebo naopak převážně sledována optimalizace základu daně je nezbytné krom samotné ceny plnění zkoumat také okolnosti, za jakých k transakci došlo a co je jejím výsledkem. Například zjištění o pořízení zboží za zcela zjevně přemrštěnou cenu bude nutné doplnit zjištěním, že běžná cena daného zboží je všeobecně známá (či lehce zjistitelná) a že bylo zboží v rozhodné době za tuto cenu obecně běžně dostupné, pročež na první pohled absentuje racionální vysvětlení pro jeho nakoupení za natolik předraženou cenu. Nadto musí být poplatníku poskytnut prostor pro případné zdůvodnění (uspokojivé doložení) zjištěného rozdílu, například specifickými okolnostmi, za nichž výdaj vynakládal.
22. Z výše uvedeného vyplývá, že nelze dogmaticky lpět na tom, že je nutné nejdříve prokázat spojení osob, aniž by bylo možné vzít do úvahy již na první pohled nadhodnocenou sjednanou cenu. A až tedy po prokázání 1. zákonné podmínky izolovaně prokazovat rozdíl v cenách. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, mezi oběma podmínkami funguje určitá prostupnost, jejich prokazování nelze oddělit do té míry, že by každou z nich prokazovaly rozdílné skutečnosti.
23. Na druhou stranu není možné, aby daňové orgány prokazovaly 1. zákonnou podmínku, tedy že se jedná o jinak spojené osoby, pouze rozdílem v ceně obvyklé a ceně sjednané. V takovém případě by se totiž opravdu jednalo o přeskočení prvního kroku algoritmu. I přes onu prostupnost podmínek je třeba dodržet pořadí jednotlivých kroků algoritmu. Ze zvýšené ceny totiž nelze automaticky dovozovat propojenost účastníků právního vztahu, byť vysoká cena může představovat pro správce daně jednu z indicií pro zkoumání spojení osob; nemůže se ovšem jednat o indicii jedinou a správce daně je povinen zkoumat i další okolnosti svědčící pro to, že právní vztah byl vytvořen převážně za účelem daňového

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

zvýhodnění jedné ze smluvních stran, a to ve formě snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.

24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na body 68 – 70 napadeného rozhodnutí, ve kterých mají být popsány další „nestandardnosti“. Zjištění daňových orgánů o nestandardních okolnostech však zdejší soud považuje za nedostatečné. Postup daňových orgánů totiž působí spíše tak, že byly natolik „oslněny“ zjištěným rozdílem v ceně obvyklé a ceně sjednané, že ostatním okolnostem nevěnovaly téměř žádnou pozornost.
25. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že *„přestože tedy zjištění o navýšené ceně bylo klíčovým, správce daně krom toho popsal (přestože ne rozsáhle) i další okolnostmi kterými svůj závěr o spojených osobách podpořil.“* Toto hodnocení postupu správce daně přitom zdejší soud považuje za velmi mírné. Pro demonstraci lze poukázat např. na výzvu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 88856/20/4232-22792-804180 (výzva k prokázání skutečností a doložení důkazních prostředků). Tato výzva sestává z 29 stránek, přičemž správce daně se nestandardním okolnostem věnoval toliko ve dvou velmi krátkých odstavcích. Bez bližšího odůvodnění konstatoval, že PAMBROKE byla v předmětné době novým podnikatelským subjektem bez veřejně dostupných referencí, že předmět podnikání společnosti v obchodním rejstříku byl vymezen velmi široce (nebyl zaměřen na reklamní služby) a společnost nezveřejňovala účetní uzávěrky. Zaměření na rozdíl v cenách vyplývá rovněž ze shrnutí uvedeného ve zmíněné výzvě: *„Na základě vyhodnocení všech skutečností zjištěných správcem daně v průběhu daňové kontroly dospěl správce daně k závěru, že společnost PAMBROKE Media a kontrolovaný daňový subjekt AGEL Trade lze označit za jinak spojené osoby. Daňovým subjektem pořízené reklamní služby svou cenou neodpovídají ceně, jež by byla sjednána mezi nezávislými (jinak nespojenými) osobami v běžných obchodních vztazích za stejných či obdobných podmínek. Daňovým subjektem deklarovaná cena reklamy se natolik odlišuje od ceny zjištěné správcem daně (viz bod 8 této výzvy), že nelze dospět k jinému závěru.“*
26. Správce daně tak prostřednictvím výzvy požadoval, aby žalobce uspokojivě doložil rozdíl v cenách, aniž by se sám dostatečně zabýval dalšími (nezvyklými) okolnostmi, které by mohly nasvědčovat propojení osob. Tento vadný postup přitom nebyl během celého řízení zhojen.
27. Zdejší soud za významné v posuzované věci považuje také to, že se nejednalo (resp. nebylo to daňovými orgány zjištěno) o řetězec subjektů, v němž by docházelo k přeprodávání totožné služby, neboť správcem daně vymezený řetězec sestával toliko z dodavatele a odběratele. V základních obrysech se tak jedná o běžný obchodní model. V tomto ohledu zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2023, č. j. 2 Afs 132/2020 – 72: *„Druhý senát vyšel ze závěru rozšířeného senátu, že pro posouzení stěžejní otázky v nynější věci, zda žalovaný unesl své důkazní břemeno ohledně toho, že stěžovatelka byla spojenou osobou ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP, je třeba mít postaveno najisto a precizně odůvodněno, na základě jakých konkrétních skutečností k tomuto závěru dospěl. Je totiž třeba rozlišovat, zda 1/ bylo prokázáno (a na základě jakých a jak přesvědčivých indicií se tak stalo), že daňový subjekt byl součástí řetězce jinak spojených osob [viz rozsudek NSS sp. zn. 3 Afs 393/2019], nebo jestli 2/ se jednalo o případ, kdy daňový subjekt součástí takového řetězce subjektů ve skutečnosti nebyl, resp. toto nebylo dostatečně podloženo. Tak tomu přitom může být například proto, že správcem daně vymezený „řetězec“ sestával toliko z dodavatele, jedné další společnosti a odběratele (což představuje běžný obchodní model), pokud současně jedinou nestandardní okolností bylo navýšení ceny [viz rozsudek sp. zn. 1 Afs 109/2021].“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

28. Zdejší soud opakuje, že předpokladem doměření daně musí být především zjištění, že dané osoby vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty. Správce daně musí prokázat také přítomnost neobvyklých okolností, které vedou k závěru, že skutečným účelem právního vztahu je získání daňové výhody. Cena sama o sobě nemusí prokazovat účelovost právního vztahu. Daňový subjekt totiž disponuje smluvní volností co do volby svých obchodních partnerů, a státu bez dalšího nepřísluší zkoumat, s kým a proč daňový subjekt vstupuje do právních vztahů. Správce daně pouze zjišťuje, zda určitý výdaj byl vynaložen za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů (srov. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů).
29. Z obsahu napadeného rozhodnutí není ani zřejmé, jakým způsobem měl žalobce nebo druhá strana na věci profitovat. Neobstojí přitom tvrzení, že si žalobce snižoval základ daně o částky mnohonásobně převyšující běžnou cenu za obdobné služby. Pokud totiž žalobce cenu skutečně uhradil, a současně nebylo prokázáno, že by se mu finanční prostředky (či jiné hodnoty) vracely zpět, postrádalo by zaplacení předražené služby pouze za účelem uplatnění vyšších výdajů jakoukoliv racionalitu.
30. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že závěr daňových orgánů o spojení osob podle výklad § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 ZDP je nepřezkoumatelný. V posuzované věci nebylo prokázáno splnění 1. zákonné podmínky dle zmíněného ustanovení – daňové orgány neunesly důkazní břemeno, kterým byly zatíženy. Nemohlo tedy dojít k přenesení důkazního břemene na žalobce. Již to je přitom důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (bez ohledu na splnění či nesplnění 2. zákonné podmínky).
31. Co se týče námitky nevypořádání se se znaleckým posudkem a návrhem na výslech znalce, zdejší soud má za to, že se žalovaný s uvedenými skutečnostmi řádně vypořádal. Žalobce přitom obdobnou argumentaci vznesl již v odvolání. Zdejší soud tak připomíná, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Zdejší soud tak odkazuje na body 137 až 158 napadeného rozhodnutí.
32. Zdejší soud tak z výše uvedených důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí bez jednání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení
Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 300 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. 4. 2024

Petr Šebek v.r.
předseda senátu